

mistænkeliggøre hinanden, rundt om i Landets Blade at fortælle om Modpartens forfærdelig uheldige Egenskaber; og herinde paa Rigsdagen saa vidt muligt stemme imod hinanden indbyrdes for at give dette Ministerium det bedst mulige Flertal at præle med overfor hele Befolkningen.

Hvis det er klog Politik, maa jeg ærligt tilstaa, at saa har jeg ikke meget Begreb om, hvad klog Politik er. (Afbrydelse af *Vilh. Rasmussen*). Det ærede 17de Medlem for Hovedstaden paastaar, at han aldrig har sagt det. Det er jeg meget glad for, det vilde have staaet meget galt til med min Forstand, hvis han havde anerkendt den, saa jeg er meget tilfreds med, at jeg ikke har faaet den Anerkendelse, som jeg for Resten heller ikke har søgt hos ham. Hvis det er rigtigt, at Modparten forener sine Kræfter, men vi splitter vore, hvis det er den rette Vej til at skabe den Vekselvirkning i Politik, der skal til, vil jeg sige, at det gaar over min Forstand; det maa for Resten ogsaa gaa over de Radikales og Socialisternes Forstand, for de har handlet nøjagtigt efter de Principper, jeg ønsker at give min Tilslutning, og som skulde ligge til Grund for den Handlemaade, jeg ønskede.

Dermed kommer jeg til det ærede Medlem fra Esbjerg (Sundbo). Det ærede Medlem gav os gode Raad, vi takker hjerteligt for alle gode Raad, især for dem, som kommer fra Folk, der ser saa venligt til os som det ærede Medlem fra Esbjerg. Han sagde, det var kedeligt med denne Forening af Kræfter, at den ene var af lidenskabeligt Temperament, medens den anden var en koldsindig Natur. Gud ved, om det ikke er et Udbrud fra det ærede Medlems Side, der viser de Smertefornemmelser, han selv ved Lejlighed har følt ved Alliancen med de Radikale. Vi har ved Lejlighed set, hvorledes det ærede Medlem har vaandet sig under denne Alliance eller i dette Ægteskab; han har, om jeg saa maa sige, været en urolig Ægteskabskandidat. Han har atter og atter rettet sit Skyts ovre fra Esbjerg imod alt det, som han nu var tvunget af større Magter indenfor sit Parti til at gaa med til, og jeg siger derfor, at hans Raad til os mere var et Udtryk for den indre Lidelse, og den, der lider, selv om det ikke foregaar i Stilhed, skal alligevel anerkendes. Jeg forstod fuldt ud de Smertensudbrud, der laa bagved det ærede Medlems Tale til os forleden. Jeg skal ikke drille ham med at bore yderligere i Saaret. Det samme gælder det ærede

17de Medlem for Hovedstaden (Vilhelm Rasmussen), der aabenbart heller ikke befinder sig rigtig vel i de Alliancømgivelser, hvori han er hensat. Han benyttede Lejligheden til at sige noget meget ondt til de Radikale: de manglede egentlig Forstaaelse af denne Bys sociale Hygiejne. Han var endogsaa i Stand til i denne Henseende at sige en bitter og bedsk Bemærkning til dem. Det tyder paa, at Alliancer har deres Svagheder. Jeg kan naturligvis nok forstaa, at de egentlige Alliancer ikke altid er lige behagelige; men naar det kommer til Stykket, naar de to Herrer, der ikke kan lide de Radikale, alligevel skal ud og bjærge dette Ministerium, ser man dem spænde sig i Selen og slide som to smaa Heste for at trække saa meget som muligt af Læsset. Naar de selv gør alt dette, siger jeg til dem: Tilgiv saa os andre, at vi ønsker at handle lige saa. Naar de kommer med deres gode Raad, siger jeg: Spar dem overfor os andre, der ingen Omvendelse har Behov, men anvend dem paa de Steder, hvor det er nødvendigt at anvende dem.

Efter disse politiske Bemærkninger har jeg en Bemærkning, der vedrører Forholdene her paa Rigsdagen. Dette Ministerium er jo et snildt Ministerium, det har sin Styrke i Taktikken. Naar jeg opfatter den højtærede Indenrigsminister som Sjælen i denne Taktik, tror jeg ikke, jeg tager saa meget fejl. Men den Behandlingsmaade, som denne Regering har gennemført overfor Sager, der har ligget paa Rigsdagens og Regeringens Bord under hele Krigsperioden, er efter min Mening ikke i alle Henseender stemmende med, hvad Oppositionspartiernes Interesser kræver. Der dumper hvert Øjeblik en meget interessant og betydningsfuld Situation ned foran os, som vi i Huj og Hast skal tage Stilling til. Regeringen samler da Partiformændene, og saa skal disse Partiformænd sidde og tænke og svare og handle paa deres Partiers Vegne. Saa staar vi en skønne Dag overfor et fait accompli, Partiformændene har besluttet det og det. Og selv om det viser sig, at en enkelt Partiformand har taget Reservation, regner man ikke med det, men anvender Fortolkningsskuster. Skulde det vise sig en enkelt Gang, hvad der er meget menneskeligt, at en Partiformand er gaaet videre, end han egentlig havde Lov til, fordi han troede at have sit Parti bag sig, er man i højeste Grad fornærmet over, at man ikke kan stole paa, hvad disse Partiformænd har sagt i den og den Sag. Dette er efter min Mening